Usnesení

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 14. ledna 2026 **odvolání státního zástupce** Okresního státního zastupitelství Praha – východ v neprospěch **obžalovaného F M**, narozeného v Poděbradech nad Labem, proti rozsudku Okresního soudu Praha-východ ze dne 2. října 2025, číslo jednací 23 T 84/2024-626, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státního zástupce **zamítá.**

Odůvodnění

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn obžaloby pro skutek spočívající v tom, že v místě svého bydliště v [redacted], v [redacted] i na jiných místech ČR, jako jediný jednatel společnosti D [redacted] s. r. o., IČO: [redacted], se sídlem [redacted], v době od 31. 1. 2022, kdy bylo Městským soudem v Praze pod č.j. MSPH 88 INS [redacted]/2021-B-39 vydáno usnesení o prohlášení konkursu na majetek společnosti D [redacted] s. r. o., do 8. 8. 2024 v rámci insolvenčního řízení znemožňoval insolvenční správkyni Mgr. M [redacted] C [redacted] provádění úkonů insolvenčního řízení tím, že jí neposkytoval součinnost při provádění přezkumu pohledávek věřitelů společnosti, neposkytl jí úplné účetnictví společnosti, opakovaně ignoroval její žádosti o relevantní informace ohledně podkladů k platbám společnosti, které v rámci insolvenčního řízení rozporuje, v němž byl spatřován přečin porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku, když okresní soud uzavřel, že v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

2. Proti tomuto rozsudku podal státní zástupce v neprospěch obžalovaného včasné odvolání, v němž se zprošťujícím výrokem nesouhlasí. Má za to, že byť nebylo prokázáno, že by obžalovaný nutně musel disponovat stavebním deníkem, rozhodnými fakturami disponovat musel. Ještě před nástupem do funkce jednatele ve společnosti působil, měl na starosti její obchodní složku. Byla vyvrácena jeho obhajobě, že účetnictví měla zadržovat společnost A [redacted]. Některé doklady ostatně obžalovaný předložil, účetnictví muselo být za této situace vedeno, a to i v elektronické podobě. Na rozdíl od odvolacího soudu má za to, že obecnější vymezení neposkytnutých dokladů nevylučuje vyvození trestní odpovědnosti za předmětný přečin, a to ve smyslu usnesení nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2023, sp. zn. 5 Tdo 92/2023. Pokud insolvenční správkyně podávala odpůrčí žaloby, činila tak spíše z opatrnosti, neboť neměla dostatek podkladů. Jelikož neměla k dispozici primární účetní doklady, neměla podloženy právní důvody plateb. V hlavním líčení při svém výslechu dne 5. 8. 2025 popsala, jaké nepříznivé důsledky tento stav měl. V tomto ohledu se projevil důsledek v podobě hrubého ztěžování funkce insolvenčního správce. Z těchto důvodů navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 a 5 písm. a) tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému rozhodnutí.

3. Krajský soud jako soud II. stupně z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek v intencích § 254 tr. řádu, současně přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí může obstát, byť i z poněkud jiných důvodů, než které jsou zahrnuty výslovně v odůvodnění rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

4. Ve shodě s podaným odvoláním je třeba připomenout, že předmětnou věcí se Krajský soud v Praze v postavení odvolacího soudu zabývá již podruhé, neboť nejprve usnesením ze dne 14. 5. 2025, čj. 12 To 93/2025 – 395, zrušil prvý rozsudek okresního soudu ze dne 18. 3. 2025, a to podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. řádu, přičemž podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil věc soudu I. stupně.

5. Výrok napadeného rozsudku podle odvolacího soudu neobsahoval náležitosti, které právní kvalifikace přečinem porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku předpokládá, odůvodnění rozsudku bylo z hlediska základních zjištění zakládajících závěry o trestní odpovědnosti obžalovaného v zásadě nepřezkoumatelné, spíše povrchní, a to ve stěžejních směrech. Okresní soud nevěnoval patřičnou pozornost obsahu všech provedených důkazů, důkazní stav věci nebyl hodnocen z uvedených hledisek jejích právních aspektů zcela důsledně, popis skutku rovněž ve výroku o vině rozsudku obstát nemohl.

6. Poukazováno bylo na rozhodnutí Nejvyššího soudu (viz TRNS 17/2005-T811), podle nějž, je-li uvedený trestný čin spatřován v tom, že obviněný odmítl předat insolvenčnímu správci účetní doklady, je třeba ve skutkových zjištěních odsuzujícího rozsudku specifikovat, o jaké konkrétní doklady podle zákona o účetnictví se jedná a jakým způsobem jejich nepředání jejich insolvenčnímu správci ohrozilo účel insolvenčního řízení. *Předpokladem trestní odpovědnosti pak je, že obviněný měl takové účetní doklady ve své dispozici a mohl je insolvenčnímu správci vydat.* V tomto ohledu byly skutkové závěry soudu I. stupně neurčité.

7. Mělo být postaveno na jisto, *které konkrétní doklady* obžalovaný insolvenční správkyni neposkytl, a pak *zda mohl či nemohl mít uvedené doklady k dispozici.* Již na tomto místě je třeba uvést, že okresní soud vycházel právě ve vztahu k tomuto poslednímu zmíněnému aspektu věci z písemného vyjádření společnosti A[redacted] s.r.o., nicméně obhajoba obžalovaného směřuje k tomu, že tato společnost některé z podkladů i nadále zadržovala. Nebylo postaveno na jisto ani to, zda veškeré doklady, které insolvenční správkyně požadovala, byly směřovány pouze do období, kdy již účetnictví vedla jiná osoba. I v tomto směru měly být všechny přetrvávající pochybnosti využity ve prospěch obžalovaného, když soud byl upozorněn i na to, že v případě neúplného či nesprávného vedení účetnictví by se mohlo jednat o jiný trestný čin, pro který nebylo zahájeno trestní stíhání.

8. Až následně se měl soud I. stupně zaměřit na to, zda v uvedených souvislosti je možno dovodit znak hrubého ztěžování výkonu funkce insolvenčního správce. Věc tedy nebyla náležitě objasněna, když kromě jiného byl soud zavázán i k tomu, aby komplexně hodnotil postavení obžalovaného ve společnosti, když ne vždy formální postavení té, které osoby, musí mít nutně za následek závěry o nástupu trestní odpovědnosti. Soud se měl zaměřit na obsah všech dosud provedených důkazů, na to, zda může objasnit, které konkrétní doklady, které byly správkyní konkurzní podstaty požadovány, obžalovaným dodány nebyly, a z jakých důvodů konkrétně, resp. zda to bylo ze strany obžalovaného zaviněně. V tomto ohledu měl hodnotit právě jeho postavení ve společnosti.

9. Po vrácení věci okresní soud nadmíru pečlivě a opakovaně vyslechl konkurzní správkyni Mgr. M[redacted] C[redacted], která setrvala na svém stanovisku, že ze strany obžalovaného jí nebyla poskytnuta náležitá součinnost při zajišťování dokladů, které v rámci výkonu insolvenční správkyně potřebovala. Byly ji poskytnuty chaoticky pouze některé doklady, k dispozici má pouze některé dílčí dokumenty, přičemž – jak to již bylo zmíněno odvolatelem – musela za uvedené situace pro jistotu podávat odpůrčí žaloby. Komunikovala hodně s právním zástupcem obžalovaného. Popisovala rovněž důvody, pro které nebyla v jednom ze sporů úspěšná, které – jak to okresní soud rozvádí – nelze klást k tíži přímo obžalovanému. Jasně vyjádřila, že jednak nechtěla účetní doklady, které měla zadržovat společnost A[redacted], ale doklady za rok 2019 a 2020. Dále správkyně připustila, že není neobvyklé, že při výkonu své

funkce v jiných věcech, v případech jiných subjektů, musí rovněž podávat odpůrčí žaloby a dohledávat celou řadu dokladů.

10. Svědkyně I[redacted] Š[redacted] ze zmíněné společnosti A[redacted] sdělila, že prakticky od počátku byly se společností, kterou nakonec jako jednatel zastupoval obžalovaný, při kompletování účetnictví významné problémy, a to již od roku 2014 do roku 2017 a dále. Neměli dostatek podkladů pro účetní uzávěrky a kroky dotýkající se daňového řízení. Někdy v roce 2018 přišel pan H[redacted] s tím, že si účetnictví budou vést sami. Ještě v roce 2019 však společnosti zaslala tzv. chybovník. Pan H[redacted] se snažil některé doklady dodat, avšak pak se odmlčel a pak pan H[redacted] sdělil, že účetnictví povedou sami. Společnost „D[redacted]“ ji nikdy o vydání dokladů nežádala, mají je k dispozici. Za službu nebylo zaplaceno, vrátili by tedy pouze doklady bez jakéhokoli výsledku práce, tj. například účetních sestav apod.

11. Následně soud ještě provedl k důkazu některé listiny z konkurzního spisu, příslušné rozsudky dotýkající se sporů, které iniciovala insolvenční správkyně, dále e-mailovou komunikaci mezi J[redacted] H[redacted] a společnosti A[redacted], která podporuje tvrzení svědkyně Š[redacted] atd.

12. Ani nyní nemohl odvolací soud prvému soudu vytýkat, že by rozhodoval na základě neúplného dokazování, odvolatel to ostatně ani nenamítá, provedené důkazy je třeba označit za procesní. Okresní soud se rovněž zaměřil na hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. řádu, když odvolací soud dospěl k přesvědčení, že zprošťující výrok rozsudku za současného stavu věci obstát může, avšak i z jiných důvodů.

13. Pro přehlednost je třeba zopakovat, že podstatou trestné činnosti, která byla obžalovanému kladena k tíži je hrubé ztěžování výkonu funkce insolvenčního správce a ohrožení účelu insolvenčního řízení. Bylo-li ze strany odvolatele upozorňováno ve smyslu stávající judikatury na to, že nástup trestní odpovědnosti za předmětný přečin není vyloučen v případě obecnějšího vymezení takové nespolupráce, pak v tomto konkrétním případě prostřednictvím tehdejšího právního zástupce obžalovaného byla poskytnuta celá řada dokladů, nicméně správkyně opakovaně sdělila, že jí chyběly základní účetní doklady, účetní knihy, rozvahy, některé faktury apod. Tedy právě v tomto směru by ve vymezení dokladů, které nebyly dodány, v případě nově koncipovaného výroku o vině soudu I. stupně nemohlo nic bránit v tom, aby za uvedeného důkazního stavu věci přesně popsal, že některé doklady poskytnuty byly, avšak v nedostatečném rozsahu, a při konkrétním označení alespoň jejich obecných druhových názvů. Vyjádření v podané obžalobě, že obžalovaný neposkytl úplné účetnictví, není s ohledem na jeho obhajobu, že poskytl to, co měl k dispozici, dostatečně určité. To však nyní není rozhodující.

14. Již v předchozím řízení bylo řečeno, že předpokladem trestní odpovědnosti pak je, *že obviněný měl požadované účetní doklady ve své dispozici a mohl je insolvenčnímu správci vydat.* Jestliže okresní soud evidentně neměl důvod nevěřit výpovědi svědkyně Š[redacted], pak nemohl pominout, že po celé předchozí období s touto svědkyní komunikovali J[redacted] H[redacted] a I[redacted] H[redacted], který ukončil s účetní společností spolupráci zhruba již v roce 2018. Oba svědci v přípravném řízení využili svého práva nevypovídat, jejich výpovědi v hlavním líčení byly toliko obecné, matka dětí obžalovaného svědkyně B[redacted] vypovídala rovněž pouze obecně, bez toho, aby její výpověď měla jakoukoli důkazní hodnotu. Důvod k opakovaní těchto výpovědí nyní dán nebyl, neboť si lze stěží za uvedené procesní situace představit, že by nyní svědci připustili, že oni sami nesou odpovědnost za stav společnosti, resp. jejich výpovědi, že například společnost řádně předali apod., by stěží bylo možno uvěřit.

15. Odvolací soud jednak zopakoval důkaz výpisem z obchodního rejstříku společnosti D[redacted] s.r.o. (na čl. 235 a násl. spisu), přičemž z této listiny vyplývá, že <u>obžalovaný se stal jednatelem společnosti až 19. 10. 2020</u>, přičemž <u>účinky insolvenčního řízení nastaly dne 13. 1. 2021,</u> tj. ani ne 3 měsíce poté, co se obžalovaný stal jednatelem společnosti. Až následně bylo prohlášen konkurz tak, jak je to popsáno v podané obžalobě. Úpadek dlužníka byl

deklarován příslušným usnesením Městského soudu v Praze dne 19. 10. 2021. Nyní okresní soud *z výpovědi svědkyně C zjistil, že požadovala doklady za roky 2019 a 2020,* tj. logicky doklady, za jejichž existenci, vyjma období listopadu a prosince roku 2020 stěží mohl odpovídat obžalovaný. Ani okresní soud se nezaměřil, vyjma vyjádření, že doklady musely být k dispozici, neboť některé z nich byly nakonec předány a že bylo povinností obžalovaného vést účetnictví (to je ve světle shora uvedených časových souvislostí poněkud nepřípadné), na to, zda má k dispozici nezpochybnitelná zjištění o tom, že obžalovaný doklady na počátku výkonu své funkce kompletně převzal, a to právě v situaci, kdy v předchozí době s účetní firmou komunikovali pouze J H a v konečné fázi I H . Ostatně v letech 2019 a 2020 již se společností A běžná spolupráce evidentně neprobíhala, svědek Lukáš Hůlka ji měl ukončit „svým způsobem" v roce 2018. V tomto řízení se nepodařilo opatřit důkazy, které by bez zásadních pochybnosti prokazovaly, že právě obžalovaný měl účetní doklady za rok 2019 a 2020 komplexně k dispozici.

16. Za tímto účelem odvolací soud obžalovaného opakovaně vyslechl, když ten především poukázal na výpověď svědkyně Š, že pokud nebyly zaplaceny úhrady za vedení účetnictví, pak neposkytnou výsledky své práce v podobě účetní uzávěrky. Společnost „D" řídili pan H a pan H (ten na základě plné moci). On sám převzal firmu od nich, přičemž se chtěl jako v zásadě krizový manažér zaměřit na stěžejní problematiku dotýkající se kontraktu s firmou D v Harachově, šlo z hlediska finanční způsobilosti „jeho" společnosti o problematiku zcela zásadní, původně řídil stavbu, a to i v době, kdy došlo k úpadku společnosti. Chtěl to dotáhnout do konce, cítil se okraden. K žádnému předání účetnictví, resp. i jiné agendy, oficiálně nedošlo, nebyl sepsán předávací protokol. Pokud měla následně zpracovávat účetnictví další osoba, mělo se jednat o jakousi provizorní účetní, která „jim" s tím pomáhala, a pak byla údajně nemocná. Nic bližšího k tomu neví. Jeho zajímal pouze ten základní spor, nezajímal se o to, v jakém stavu jsou doklady. Pan H byl krizový manažér a doklady dodával někam dál. Soudu se nepodařilo objasnit, kde doklady skutečně skončily. Požadované doklady různě dohledával po kancelářích apod. To, co našel, se snažil vydat.

17. Při absenci listinných důkazů, které by obhajobu obžalovaného z hlediska toho, jaké účetní doklady mohl mít reálně k dispozici, a v situaci, kdy není pochyb o tom, že obžalovaný nastoupil formálně do funkce jednatele pouhé tři měsíce před zahájením insolvenčního řízení, nemohlo obstát v situaci, kdy insolvenční správkyně potřebovala (logicky) k dispozici účetní doklady z předcházejícího období, z roku 2019 a 2020 vágní tvrzení soudu, že obžalovaný nevedl účetnictví a rovněž i to, že ho mít k dispozici musel, neboť některé doklady vydal. Obhajoba obžalovaného právě s ohledem na časové souvislosti vyvrácena být nemohla, nebylo bez zásadních pochybností prokázáno, že měl k dispozici kompletní účetní doklady za uvedené 2 roky, resp. nebylo možno vyvrátit, že vydal pouze ty listiny, které se mu nakonec podařilo dohledat (ostatně svědkyně Š jasně uvedla, že v účetnictví společnosti byl – zjednodušeně řečeno – velký nepořádek). To, že se opakovaně hájil tím, že společnost A nechtěla vydat účetnictví, nebylo zcela bez relevance, pokud „jeho" společnost v předchozí době nehradila faktury ve prospěch účetní firmy. Mohly být vydány pouze účetní doklady, ale evidentně za jiné roky, obžalovaný pak v rámci své výpovědi právem poukazoval na výpověď svědkyně Š, že za této situace by nevydávali výsledky své práce, především účetní rozvahy apod., které jsou pochopitelně pro práci insolvenční správkyně významné.

18. K tíži obžalovaného je možno bez pochybností klást, že nepřistoupil k převzetí společnosti formálně správně, důsledně, při splnění běžně předpokládaných formálních náležitostí v podobě předávacího protokolu atd. Jeho trestní odpovědnost lze stěží založit na tom, že „nevedl účetnictví," jak to již bylo zmíněno šlo o necelé dva měsíce roku 2020, resp. tři měsíce do doby, než nastaly účinky insolvenčního řízení, když k jeho tíži lze stěží klást zjištění, že pokud některé doklady dodal, účetnictví musel mít k dispozici v situaci, kdy se hájí tím, že jednotlivé listiny těžko

dohledával, přičemž dostatečně bylo objektivizováno, že v účetní rovině bylo vedení společnosti významně problematické již celá léta před tím, než se obžalovaný stal jejím jednatelem (ani z předchozího období se však nenabízí, že by byl osobou odpovědnou za vedení účetnictví, ostatně se svědkyní Š[redacted] jednal J[redacted] H[redacted] a nakonec i „krizový manažér" L[redacted] H[redacted]).

19. Po zopakování zmíněných důkazů, které je možno považovat za v zásadě stěžejní z hlediska posouzení toho, zda byly naplněny znaky předmětného přečinu, tedy odvolací soud dospěl v konečném důsledku ke stejnému závěru jako soud okresní, a totiž že nebyly naplněny znaky předmětného přečinu, avšak především proto, že v pochybnostech ve prospěch obžalovaného a v uvedených časových souvislostech, tj. při zjištění, že insolvenční správkyně potřebovala účetní doklady především za rok 2019 a 2020, přičemž obžalovaný byl jednatelem společnosti v roce 2020 pouhé 2 měsíce a nebylo možno nikterak vyvrátit jeho obhajobu, že účetní doklady komplexně nikterak nepřevzal a pouze se snažil je dohledávat, nebylo možno mít bezpečně prokázáno, že právě doklady požadované insolvenční správkyní měl k dispozici a, ať již za jakéhokoli důvodu, úmyslně je nevydal (pochybnosti pochopitelně nemohly vzniknout v tom, že správkyni nebyly vydány a předloženy veškeré doklady, které požadovala, avšak stěžejní komunikace byla vedena s tehdejším právním zástupcem obžalovaného a je tedy otázkou, zda její východiska je možno bez dalšího klást k tíži obžalovaného, to však spíše na okraj). Ve vztahu k právní kvalifikaci předmětným přečinem se požaduje úmyslné zavinění ve smyslu § 15 tr. zákoníku, pochopitelně postačí úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

20. Uvedené neumožňuje logicky závěry, že obžalovaný doklady úmyslně zatajil, nevydal apod., tj. že by jednal v úmyslu přímém. Pokud jde o východiska dotýkající se pouze v obecné rovině možného úmyslu nepřímého, pak nebylo zjištěno takové jednání obžalovaného, z něhož by bylo možno jasně dovodit srozumění, že může svým jednáním porušení zákona nebo ohrožení způsobit v situaci, kdy je mu sice nepochybně třeba klást k tíži, že přistupoval k převzetí společnosti zcela ledabyle, bez uvážení, že přebírá významnou funkci v ní a bez toho, že by si uvědomil, že na něj objektivně přechází odpovědnost za plnění úkolů statutárního orgánu (to z jeho výpovědi v odvolacím řízení jasně vyplynulo), to však nemůže samo o sobě za uvedeného důkazního stavu, kdy měly být vydávány konkrétní účetní doklady, znamenat, že byl srozuměn do budoucna s jakýmkoli následkem, který může pro takový případ nastat. K takto nedokonalému předání společnosti došlo významně dříve, než konkurzní správkyně začala doklady požadovat a v pochybnostech ve prospěch obžalovaného nezbývá než uzavřít, že již objektivně ani nebylo v jeho silách a možnostech uvedené jakkoli napravit, resp. způsob, jakým k přechodu jednatelství ve společnosti na svou osobu přistoupil, svědčí pouze a toliko o jednání nedbalostním, k němuž již nelze vázat předpokládaný následek dotýkající se ztížení funkce insolvenční správkyně a již vůbec ne z hlediska jeho hrubého ztěžování.

21. Okresní soud sám uzavřel, že právě tento znak předmětného přečinu nemohl být naplněn v situaci, kdy je výkon funkce insolvenční správkyně obvykle komplikovaný obdobně jako ve věci nyní projednávané, když neúspěch prozatím prakticky jediné odpůrčí žaloby, jak správkyně sama připustila, bylo třeba klást k tíži omylu v uvedení bankovního účtu. Již v předchozím zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu bylo upozorňováno na to, že hrubým ztěžováním funkce insolvenční správkyně by bylo zjištění, že musela vynaložit více energie, času a prostředků, než by jinak bylo nutné. Naplnění tohoto znaku by bylo třeba vztahovat prozatím pouze k tomu, že podala celou řadu odpůrčích žalob, jak sama uvádí při absenci nezbytných dokladů tzv. pro jistotu, navíc pokud by některé doklady měla, pak by petit té, které žaloby mohl být případnější apod. Úloha insolvenčního správce je sama o sobě již jeho ukotvením a předpokladem praktického působení ve společnostech, které se dostaly do insolvence, nezřídka i vlivem zcela problematického vedení, dostatečně nezmapované finanční situace, obecně složitá. Okresní soud uzavřel, že nemůže mít prokázáno, že by takový následek obžalovaný svým úmyslným jednáním způsobil. S ohledem na výše uvedené, pokud odvolací soud nemohl klást

k tíži obžalovaného ani úmyslné nepředání předmětných účetních dokladů, pak nebylo možno mu klást k tíži v úmyslné formě zavinění ani následek spočívající v hrubém ztěžování funkce insolvenčního správce a již vůbec ne reálné ohrožení účelu insolvenčního řízení. Ve vztahu k tomu, vyjma obecných východisek, nenabízí nic ani podaná obžaloba. Ne každé ztěžování funkce insolvenční správkyně může vést k uvedenému následku, pokud by bylo hrubé, mohlo by vést opět pouze za určitých okolností rovněž k ohrožení účelu insolvenčního řízení. Pouze v obecné rovině obecné by bylo možno o takovém následku při nezbytnosti podávat pro absenci účetních dokladů na zcela vratkém základě další a další odpůrčí žaloby uvažovat. Důkazní stav nyní projednávané věci však takové závěry bez zásadních pochybností neumožnil. Závěry o tom, že prokázaným jednáním obžalovaného nemohly být naplněny znaky předmětného úmyslného přečinu v napadeném rozsudku mohly obstát.

22. Zprošťující výrok prvého soudu koncipovaný podle § 226 písm. b) tr. řádu tedy nezbylo než akceptovat, důvody, které k němu musely vést, mohl odvolací soud po provedeném dokazování doplnit. Proto bylo odvolání státního zástupce zamítnuto podle § 256 tr. řádu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **dovolání** k Nejvyššímu soudu v Brně, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti němuž dovolání směřuje, podáním u soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni. Dovolání lze podat pouze z důvodů uvedených v § 265b tr. řádu. Nevyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí, a to ve prospěch či v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť by tak bylo označeno.

Praha 14. ledna 2026

JUDr. Kateřina Hykešová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková